

ประสบการณ์ **ดอกมะม่วงโรย** ครั้งที่ 1

โดย ขยายมา

ครั้งเมื่อขยายมาอาศัยอยู่ที่บ้านสามพรานดินแดนมะม่วงดกของเรานั้น ขยายมาได้มีโอกาสชื่นชมกลิ่นหอมของดอกมะม่วงยามอย่างหน้าหนาวอยู่เป็นประจำทุกๆ ปี

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่มะม่วงออกช่อเต็มต้นไปหมด ต้นเข้าขึ้นมาก็ได้กลิ่นคลอบอวลหอมฟุ้งชื่นใจ ด้วยเหตุนี้ขยายมาจึงสะดุดใจที่ยังวันกลั่นนั้นก็ชักจางหายไปทุกทีๆ จึงมองไปที่ต้นมะม่วงเหล่านั้น แทนที่จะเห็นช่อดอกอันงดงาม กลับเห็นแต่กิ่งเล็กกิ่งน้อยกิ่งก้างไปหมด ใจนึกเสียดายกลิ่นหอมของดอกมะม่วงเสียจริง จะเรียกว่าอาลัยหาเลยก็ว่าได้

ความรู้สึกถวิลหาที่พาให้ขยายมาเดินเข้าไปใกล้ๆ ต้น ใจก็บ่น “เสียดายจัง เสียดายจัง” ไปตลอด ตาก็สอดสายไปมองก้านดอกอันกิ่งก้างคูนางซึ่งที่ชื้ออยู่บนต้น แต่แล้วสายตาก็เห็นเม็ดเล็กๆ นิดเดียวเกาะอยู่ตามก้านเหล่านั้น ใจคิดขึ้นมาทันที เออ...ใช่เลยสินะนี้ ถ้าดอกไม้ร่วงมะม่วงจะออกลูกได้อย่างไร

ทำให้คิดถึงชีวิตของคนเรา มันก็คล้ายๆ ดอกมะม่วงนี่แหละ ถ้าไม่ยอมตาย ไม่ยอมทิ้งบางสิ่งบางอย่างมันก็จะไม่เกิดผล ไม่เกิดสิ่งดีและงดงามอันใด แต่การจะยอมตาย ยอมทิ้ง ยอมละจากบางสิ่งบางอย่างมันก็ยากนักหนา เพราะมันอาจจะพบทั้งความเจ็บปวด ความไม่แน่นอนต่ออนาคตข้างหน้าร้ายแปดพันเก้า

เขาบอกว่า ถ้าทารกซึ่งอยู่ในครรภ์ไม่ยอมออกจากครรภ์เพราะเสียดายครรภ์อันอบอุ่นของแม่ เขาก็จะไม่มีวันได้ออกมาเห็นโลกกว้างใหญ่ที่น่าศึกษา น่าติดตาม มาพบกับความรักและอ้อมกอดของแม่รวมทั้งของใครต่อใครอีกมากมาย ทั้งยังสามารถแลเห็นบุคคลเหล่านั้นได้ด้วยตนเอง เขาก็จะมีโอกาสเติบโตจนกระทั่งวันหนึ่งสามารถจะเป็นผู้ให้กำเนิดอย่างแม่บ้าง ในพระวรสารยังพูดถึงเมล็ดข้าวสาลีว่า ถ้าตกลงดินแล้วไม่ยอมเนาเปื้อย มันก็จะคงเป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้ามันเนาเปื้อยแล้วมันก็จะงอกขึ้นมาเป็นต้นใหม่ที่ให้ผล คือเมล็ดข้าวสาลีอีกมากมาย

ชีวิตของคนเราก็คงเช่นกัน หลายครั้งเราก็นึกเสียดายความสาว ความสวย กลัวแก่ กลัวเหี่ยวช่น เสียดายความสะดักสะบาย ความคึกคัก หรืออาจจะเสียดายเกียรติยศ ชื่อเสียง เงินทองคล่องมือที่จะขาดหายไป หากจะต้องทำงานบางอย่างที่ตัวเองไม่ค่อยถนัด ไม่ค่อยชอบ หรือไม่เคยคุ้น หรือหากจะต้องเปลี่ยนสถานที่ไปอยู่ที่โน่นที่นี้ เรากลับความไม่แน่นอนของอนาคตซึ่งยังมองไม่เห็น บางครั้งแม้จะเดาก็ยังเดาไม่ออกเสียด้วยซ้ำ

แต่แม้พระวรสารและธรรมชาติที่พบเห็น ก็ยังย้ำบอกแก่เราทุกๆ วันว่า หากเรายอมตาย ยอมเนาเปื้อย ยอมละทิ้ง เราก็จะสามารถทำให้เกิดผลใหม่อีกมากมาย สมค่ากับการยินยอมของเรา เพราะมนุษย์ไม่ได้เกิดมาเพียงเพื่ออยู่สบายไปวันๆ หนึ่ง แต่เพื่อร่วมงานการสร้างขององค์พระเจ้าของเราต่างหาก